

OBAVIJESTI

Kroz tjedan posebno slavimo:

Dan	Spomen/blagdan	Mise
Ponedjeljak 2. 07.	Svagdan 13. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 20,00 sati
Utorak 3. 07.	Sv. Toma, ap	u 7,30 i u 20,00 sati
Srijeda 4. 07.	Svagdan 13. tjedna kroz godinu	u 7,30 i u 20,00 sati
Četvrtak 5. 07.	Sv. Ćiril, monah i Metod, b.	u 7,30 i u 20,00 sati
Petak 6. 07.	Sv. Marija Goreti, dj. i mč.	u 7,30 i u 20,00 sati
Subota 7. 07.	Svagdan 13. tjedna kroz godinu	u 9,00 i u 20,00 sati
Nedjelja 8. 07.	14. NEDJELJA KROZ GODINU	u 7,30; 10,00 ; i u 20,00 sati

- Danas su sv. mise u 7,30; **10,00**; i u 20,00 sati.
- U četvrtak je cjelodnevno klanjanje. Upišite se na papir u sakristiji.
- Petak je prvi u mjesecu srpnju pa će biti sat vremena prije večernje sv. mise prilika za sv. ispovijed. Cijelo noćno klanjanje kod časnih Ancella.
- U subotu je prva sv. misa u 9,00 sati u kapeli sv. Josipa. Navečer je nedjeljna sv. misa na talijanskom jeziku u 20,00 sati.
- Tisak: Glas koncila.

U crkvi sv. Nikole sv. mise su u 19,00 sati osim u srijedu i petak u 8,00 sati.

LIJEČITI SVOJA SJEĆANJA

Oprostiti ne znači zaboraviti. Ako smo nekomu čovjeku oprostili, sjećanje na zadobivenu ranu pratiti će nas možda dugo, ali ne i kroz čitav život. Ponekad nosimo ovo sjećanje kao vidljiv znak na našem tijelu. A oprostjenje mijenja način kako se sjećamo. Ono okreće prokletstvo u blagoslov.

Oprostim li svojim roditeljima rastavu, svojoj djeci nedovoljnu pažnju, svojim prijateljima to što u časovima krize nisu stajali uz me ili svome liječniku pogrešno liječenje, ne trebam sebe više smatrati žrtvom događaja koji izmiču mome utjecaju.

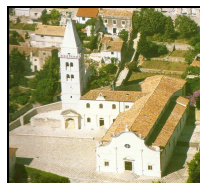
Oprostjenje mi dopušta iskoristiti vlastite snage i ne dopustiti da me događaji osude na propast. Oprostjenje omogućuje da događaji produbljuju mudrost moga srca. Oprostjenje može uistinu liječiti.

Henri J. M. Nouwen

Izdaje: Župni ured, Š. Kv. Kozulića 8, 51550 Mali Lošinj
Tel. 051/231-731; fax. 051/233-942.

<http://www.dekanat.losinj.hr>; e-mail: zupni.ured.mali.losinj1@ri.t-com.hr

Odgovara: Ivan Brnić, župnik

LISTIĆ ŽUPE MALI LOŠINJ

Godina: V

1. srpnja 2012.

Broj: 195

13. NEDJELJA KROZ GODINU

Današnja čitanja

Prvo čitanje: Mudr 1,13-15; 2,23-24

Drugo čitanje: 2Kor 8,7-9.13-15

Evangelje: Mk 5,21-24.35b-43

Kad se Isus lađom ponovno prebacio prijeko, zgrnu se k njemu silan svijet. Stajao je uz more. I dođe, gle, jedan od nadstojnika sinagoge, imenom Jair. Ugledavši ga, padne mu pred noge pa ga usrdno moljaše: "Kćerkica mi je na umoru! Dođi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!" I pođe s njima. A za njim je išao silan svijet i pritiskao ga. A neka je žena dvanaest godina bolovala od krvarenja, mnogo pretrpjela od pustih liječnika, razdala sve svoje i ništa nije koristilo; štoviše, bivalo joj je sve gore. Čuvši za Isusa, priđe mu među mnoštvom odostraga i dotaknu se njegove haljine. Misli je: "Dotaknem li se samo njegovih haljina, bit ću spašena." I odmah prestane njezino krvarenje te osjeti u tijelu da je ozdravila od zla. Isus odmah u sebi osjeti da je iz njega izišla sila pa se okrenu usred mnoštva i reče: "Tko se to dotaknu mojih haljina?" A učenici mu rekoše: "Ta vidiš kako te mnoštvo odasvud pritišće i još pitaš: `Tko me se to dotaknu?`" A on zaokruži pogledom da vidi onu koja to učini. Žena, sva u strahu i trepetu, svjesna onoga što joj se dogodilo, pristupi i baci se preda nj pa mu kaza sve po istini. On joj reče: "Kćeri, vjera te tvoja spasila! Pođi u miru i budi zdrava od svojega zla!" Dok je Isus još govorio, eto nadstojnikovih s porukom. "Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiti učitelja?" Isus je čuo taj razgovor, pa će nadstojniku: "Ne boj se! Samo vjeruj!" I ne dopusti da ga itko drugi prati osim Petra i Jakova i Ivana, brata Jakovljeva. I dođu u kuću nadstojnikovu. Ugleda buku i one koji plakahu i naricahu u sav glas. Uđe i kaže im: "Što bučite i plačete? Dijete nije umrlo, nego spava." A oni mu se podsmjehivahu. No on ih sve izbaci, uzme sa sobom djetetova oca i majku i svoje pratiocice pa uđe onamo gdje bijaše dijete. Primi dijete za ruku govoreći: "Talita, kum!" što znači: "Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!" I djevojka odmah usta i počeo hodati. Bijaše joj dvanaest godina. I u tren ostadoše zapanjeni, u čudu veliku. On im dobro poprijeti neka toga nitko ne dozna; i reče da djevojci dadnu jesti.

ISKUSTVO JEDNE UČITELJICE

Jednoga dana zamoli učiteljica svoje učenike da napišu imena svih ostalih učenika u razredu na jedan list papira i da ostave pored svakog imena malo mjesta. Potom im reče da razmisle što je to najljepše što bi mogli reći o svakom pojedinom učeniku i da to napišu pored njihovih imena.

Potrajalo je to cijeli jedan sat sve dok nisu svi bili gotovi te su potom napustili učionicu i predali svatko svoj list učiteljici.

Preko vikenda je učiteljica na jedan list papira napisala imena svakog pojedinog učenika i pored njega popis najljepših primjedbi koja su drugi učenici dali o njemu ili njoj.

U ponedjeljak je predala svakom učeniku njegov ili njen popis. Već nakon kratkog vremena su se svi smjehuljili.

„Uistinu?“, šaputali su... „Nisam mislio/mislila da uopće nekome toliko značim!“ i „Nisam mislio/mislila da sam drugima toliko drag/draga“, bili su komentari.

Poslije toga nitko nije više spominjao taj popis. Učiteljica nije znala jesu li učenici među sobom ili s roditeljima o tome pričali, ali to nije ni bilo važno. Vježba je ispunila svoju svrhu, a učenici su bili sretni sami sobom, ali i s drugim učenicima.

Prošlo je nekoliko godina kada je jedan od učenika poginuo u Vijetnamu pa je učiteljica otišla na pogreb tog učenika.

Crkva je bila prepuna mnogim prijateljima. Jedan za drugim, svi oni koji su poznavali ili voljeli tog mladog čovjeka, prolazili su pored njegova lijesa i odavali su mu posljednju počast.

Učiteljica je bila zadnja i pomolila se pored njegova lijesa. Vidjevši je tamo, jedan od vojnika, koji je nosio lijes, reče joj: „Jeste li Vi Markova učiteljica matematike?“ Potvrdila je: „Da“. Potom on reče: „Mark je često govorio o Vama.“ Poslije pogreba većina Markovih učenika iz škole bili su na okupu. I Markovi roditelji su bili tu i očito su jedva čekali da porazgovaraju s učiteljicom. „Nešto bismo Vam pokazali“, reče otac i

izvadi novčanik iz svoga džepa. To su našli kod njega kada je poginuo. Mislili smo da ćete Vi to prepoznati.“

Iz novčanika je izvadio već ishabani list papira, koji se već slijepio očito od čestog umotavanja i otvaranja.

Učiteljica je naravno odmah znala i da nije gledala da je to jedan od onih listova papira, na kojima su bile lijepe stvari napisane, a koje su napisali Markovi kolege i kolege iz razreda o njemu.

„Tako smo Vam jako zahvalni što ste to učinili“, reče Markova majka. „Kao što vidite Marku je to bilo izuzetno važno.“

Svi su se ostali učenici okupili oko svoje nekadašnje učiteljice.

Charlie se pomalo nasmija i reče: „I ja čuvam još uvijek svoj list papira u gornjoj ladici moga pisaćeg stola.“

Chukova žena reče: „Chuck me zamolio da listu stavimo u naš album s vjenčanja.

„I ja čuvam još uvijek svoju u svom dnevniku“, reče Marilyn.

Potom Vicki, još jedna učenica, izvadi iz svoga kalendara već istrošen i raskomadan list papira i pokaza ga ostalima.

„Uvijek ga nosim sa sobom“, reče Vicki i doda: „Mislim da svi još uvijek čuvamo taj list papira.“

Učiteljica je bila toliko ganuta da je morala sjesti i zaplaka.

Zaplakala je zbog Marka i svih njegovih prijatelja i prijateljica koji ga više neće vidjeti.

Često u suživotu s drugim ljudima zaboravimo da će svaki život jednoga dana završiti i da nitko od nas ne zna kada će to biti.

Zato bismo trebali reći svim onim ljudima koje volimo i o kojima se brinemo da su nam nešto posebno i da su nam važni.

Recimo im to dok nije prekasno.